

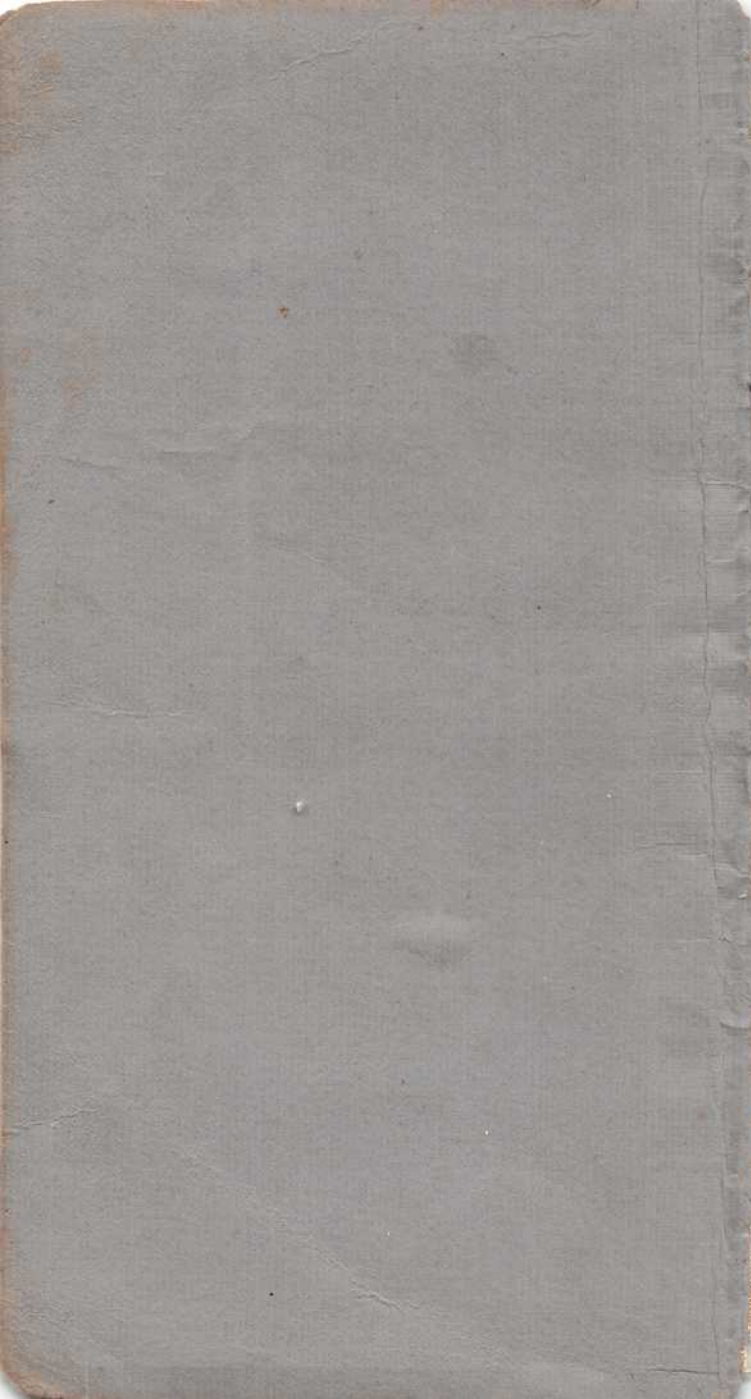
Tillæg

III

Regensens

Visebog

125

TILLÆG TIL
REGENSENS VISEBOG

NYT NORDISK FORLAG · ARNOLD BUSCK
KJØBENHAVN MCMXXXVII

NORLUNDES BOGTRYKKERI, KØBENHAVN

INDHOLD

Arbejdsdagen er forbi	6
Auf der Lüneburger Heide	50
Auld lang syne	61
Dans le jardin de mon père.....	61
Das zerbrochene Ringlein.....	47
Den danske Sang	5
Den er fin med Kompasset	28
Der er ingenting, der maner.....	14
Det blæser i Biscayen	30
Det meldtes ved en flot Stafet.....	32
Fjorten Mand og Hera	30
Från Engeland till Skottland	40
Færingevisen	11
Gaardsangervise	26
Gone are the days	55
Gubben Noach	38
Har alle faaet Snaps	36
Helan	36
Horch, was kommt	49
Ich weiss nicht, was soll es bedeuten	46
In einem kühlen Grunde	47
Jeg har en Tid studeret	11
Jim og jeg	15
Joachim uti Babylon	37
Katinka	26

Komme hvo som komme vil	23
Kunzes Kompagni	32
Lorelei	46
Mandalay	16
Man digted mange Hymner	20
Muss i denn	48
My Bonnie	58
My old Kentucky home	53
Nu vil jeg synge	24
Oh près de ma Blonde	61
Oh I went down South	56
Old Black Joe	55
Old Folks at Home	52
Om Studenter	20
Pigerne udi Spanien	24
Polly-Wolly-Doodle	56
Riddare ikring runda bordet	44
Should auld acquaintance	61
Som en gæv Regensianer	7
Säg mig min flicka	42
Tanker om Genopstandelsen	35
Tipperary	59
Udflyttervisen	7
Vi har Retten til at drømme —	35

DEN DANSKE SANG

Den danske Sang er en ung, blond Pige,
hun gaar og nynner i Danmarks Hus,
hun er et Barn af det havblaa Rige,
hvor Bøge lytter til Bølgers Brus.
Den danske Sang, naar den dybest klinger,
har Klang af Klokke, af Sværd og Skjold.
Imod os bruser paa brede Vinger
en Sagatone fra Hedenold.

Al Sjællands Ynde og Jyllands Vælde,
de tvende Klange af blidt og haardt,
skal Sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og Tider skifter og Sæder mildnes,
men Kunst og Kamp kræver stadig Staal:
det Alterbaal, hvor vor Sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemaal.

Saa syng da, Danmark, lad Hjertet tale,
thi Hjertesproget er Vers og Sang,
og lære kan vi af Nattergale,
af Lærken over den grønne Vang.

Og Blæsten suser sin vilde Vise,
 og Stranden drøner sit Højtidskvad.
 Fra Hedens Lyng som fra Stadens Flise
 skal Sangen løfte sig, ung og glad.

Kai Hoffmann.

ARBEJDSDAGEN ER FORBI

Melodi: Stein Song.

Arbejdsdagen er forbi,
 og vor Bog er lukket,
 Alma Maters Dør smækket i,
 hendes klare Vidsomsfakkel slukket.
 Kammerater, Armen bøj!
 Skaal for de danske Studenter!
 Glæden vi med Renter
 henter os efter Dagen drøj.
 Solderi
 holder vi
 mere af end Suppe med Boller i,
 naar vi har'et,
 er det rart
 med lidt Øl eller Vin, det er ganske klart.
 Ingen Rus,
 ingen Sjus,
 kun naar Halsen er tør, kan lidt Vædske bru's,

god Tobak,
 godt med Snak,
 saa si'r ingen Student vist »Nej Tak«,
 thi:

Hvorfor male Verden sort,
 se lidt lyst paa Livet.

Livet er saa kort —
 det er vort.

Glæden blev især Studenten givet.
 Lad os faa Humøret frem.
 Smil lidt, Piger og Dreng;
 maaske varer det længe,
 inden vi atter kommer hjem!

UDFLYTTERVISE

Melodi af: Hilmer Nielsen

Som en gæv Regensianer vil jeg sige
 et Farvel,
 saa Regensens gamle Ahner frydes skal
 i deres Sjæl;
 naar de trende Aar er gaaet, er mit sidste
 Ønske, at
 alle Ting jeg ikke naaed', skal jeg naa den
 sidste Nat.

Hør da her min sidste Vilje, før jeg gi'r
 mig Zeus i Vold,
 før jeg segner som en Lilje mæt af Punch
 og træt af Sold.

Femten Kedler skulle rumme Øl foruden
 andet Sprit,
 Vand skal risle i min Kumme paa
 en Aalborg Akvavit;
 hver en Kedel skal man bære først
 i Gaarden paa en Stang,
 medens Provsten til min Ære poser
 ned fra 5. Gang.

Vi skal gaa fra Kvist til Kælder
 under megen Hyl og Skraal, —
 hvergang en bli'r gal og skælder,
 skal vi alle drikke Skaal!

Da skal mine Professorer sige hult:
 »Det er fuldbragt!«
 Alle mine Kreditorer fylkes i en Sørgenvagt.
 Om de firsindstyve Kroner,
 som jeg aldrig, aldrig saa,
 skal der sjunges blide Toner,
 mens de rundt om Baaren staa.
 Liflig lyder da min Stemme,
 mens jeg tænder en Cigar:

»Nu er I i samme Klemme,
som jeg alle Tider var!«

Alt det Gods, som tilhør' Gaarden,
og som paa mit Kammer staa,
det skal bæres frem for Baaren,
medens alle ser derpaa;
da skal alle Ting forklares,
hver en Mand skal have sit,
thi da skal det aabenbares:

Der var intet, der var mit!
I Triumf skal man da hale
det til Ejermanden hen,
saa skal vorc Portnerka'le sætte alt
paa Plads igen.

Og til Sang og Strengetoner
og med Vinløv i mit Haar
skal jeg bæres paa Trekroner
ad den, stille, svale Gaard.
Portneren skal aabne Døren
og ta 'Hatten af, og vid:
den skal ej paasættes, førend
jeg har været der min Tid.
Ja, til Lyden af Fanfarer
skal han der med Hatten staa,
til hans Hilsen jeg besvarer med et:
»Tag blot Hatten paa!«

FÆRINGEVISEN

Mel: Grønlandsvisen —

Jeg har en Tid studeret Færingers Liv
 — det er rare og stille Mænd.
 De har en egen Dont og en egen Tidsfordriv,
 og de trives bedst ved den.
 Saadan til daglig er de fredelige nok
 — de gør ingen Kat Fortræd.
 Men naar de nu og da er samlet i Flok,
 maa man korsc sig derved.
 Skal de ha' Gilde herinde, saa kommer
 der Gæster fra nær og fra fjærn,
 mærk'lige graasprængte Skabninger er de
 — men allesammen gru'lige Jærn.
 En hedder Haldurr, og en hedder Tjaldurr,
 og en hedder Skaldurr fra Vaag.
 Oh sikke Basser og Oh sikke Gubber og —
 Oh sikken Sværm, sikken Flok!

Nede i Køk'net i et større Bassin
 er et Marsvin sat i Kog,
 naar den faar Levertran om Snuden, bli'r den
 Suppe à la Trangisvaag.
 Saadan kan de ta' tre fire Potter pr. Mand
 til et røget Faarelaar,
 uh hvor de nyder det i feirøisk Forstand
 — som naar Pjerrot æder Blaar.

Oh hvor den bobler og Oh hvor den
 sprudler og Oh hvor den skinner af Spæk.
 En som tilfældigvis kom gennem Køk'net
 besvimeede, før han slap væk.
 Haldurr og Tjaldurr og Skaldurr de
 hygger sig lunt i den krydrede Luft.
 Ah sikke Steg! sikke Spæk! Sikke Fedt!
 Sikke Tælle! og — **sikken** Duft!

Naar de har ædt et Tællelys til Dessert,
 skal de ha 'lidt feirøisk Step.
 En af dem starter Dansen — bly og genert —
 mens de andre raaber: Hep!
 — En op og to i mente — højre omkring
 — medens Øjet staar i Glød.
 Snart hele Selskabet med Hiv og med Sving
 danser »Grindehvalens Død«.
 — Et lille Hop og et Spark og et Tramp,
 saadan danser en døende Hval.
 Først bli'r den munter, og saa bli'r den
 tragisk, og **saa** bli'r den **edende** gal.
 Hej hvor den hopper, og hej hvor den
 springer, og hej hvor den tramper til Slut.
 I, sikke Spring, sikke Hop, sikket Sprog
 — Dikkedam! dikkedam!! Huddlihutt!!!

Naar de har danset Grindehvalen ihjel,
 saa begynder Festen først,

saadan at springe voldsomt rundt om sig sel',
uh det gi'er en mægtig Tørst.

Syv otte Potter Øl gaar ned paa engang,
det forsvinder liesom Dug,
mens deres Fødelands uhøviske Sang
toner ud fra deres Bug.

I, hvor de synger om Fjeld og Guano
og Tranlampens herlige Duft.

Mægtige Kvæder om Grinder og Torsk
og — mærkværdigvis — osse om Luft.

Syv af de gæveste vildeste Færing
synger trestemmigt Kvartet.

Næ sikken Dur, sikken **Møl**, sikket Skraal,
naar den slutter tilsidst som Duet.

Lidt henad Natten bryder Gæsterne op
— — dem, der ikke bryder ned —
Hjælpsomme støtter de hverandre i Trop,
det er rørende at se.

Saa drager de afsted, mens Jublen fortæl-
ler om Aftenens Succes.

En er lidt blegnæbbet —

men det kommer hel-

ler — hup — ikke andre ve'

Lidt henad Vejen der standser den ene
og — hviler sit Hovede lidt,

en af de andre — han synes — at Marsvinet
— bli'r ham — lidt lummert — og fedt,

der sidder Haldurr og der — sidder Tjaldurr
 og end'lig gaar Skaldur r r r ! i Brønd.
 Oh sikken Varme — og — oh — sikken —
 Kvalme og oh — sikken — Nat — sikken
 (den slutter med en ret ubeskrivelig Lyd)

H. C.

DER ER INGENTING, DER MANER

Der er ingenting, der maner,
 som en Snaps, der trækkes op,
 mens den kildrer vore Ganer
 og fordeles i vor Krop —
 aabenlyst af hver en Stimand
 og i Smug af hver en Frimand,
 den kvitterer med en Hikken,
 den er mer end Kys og Klaps —
 ikke min og ikke din —
 men hele Folkets dyre Snaps.

Den har kvæget gamle Slægter,
 hvoraf vi og vort blev til,
 den har varmet hver en Vægter,
 den har væltet mangan Bil.
 Er man Afholdsmand i Løndom,
 napper man en ægte Brøndum,

men si'r altid »Tak som byder«.
 Snapsen er vor Kærlighed —
 og et stille Suk der lyder —
 naar den sidste Snaps gled ned.

Derfor bøjer vi vort Hoved,
 hver Gang Snapsen gaar til Top,
 mens den drejer vore Sanser
 i en djævleblændt Galop;
 det er den, der er vort Maal,
 naar vi drikke Gaasens Skaal;
 lad dit hvide Kors forkynde
 for hver fremmed Lord og Laps:
 Selv om hele Verden tørster —
 her i Danmark har vi Snaps.

JIM OG JEG

Jim og jeg var Venner alle Dage
 li' fra den Gang vi i Vuggen laa,
 Jim han havde aldrig Grund til Klage,
 altid heldig, altid ovenpaa.

Lykkelige Jim,
 uheldig det var jeg,
 lykkelige Jim,
 jeg misunder dig.

Jim og jeg var skudt i samme Pige,
 Jim fik ja, og jeg fik Pigens Nej.
 Jim var smuk; behøver jeg at sige,
 at det skønne aldrig trykked' mig.
 Lykkelige o. s. v.

Aaret efter Jim gik hen og døde,
 kun en Enke efterlod han sig,
 Jim han hviler under Roser røde,
 Jimses Enke er nu gift med mig.
 Lykkelige o. s. v.

MANDALAY

Ved den graa Moulmein Pagode,
 med sit Blik mod Havets Blaa,
 sidder der en Birma-Pige — ak, og mig
 hun tænker paa;
 hvisker Palmesuset ikke, synger Templets
 Klokker ej:
 »Kom igen, Soldat fra England, kom igen
 til Mandalay!«
 Kom igen til Mandalay,
 ad Flotillens gamle Vej —
 Husker du Pagajens Dunken fra Rangoon
 til Mandalay?

O, den Vej til Mandalay
 fuld af Flyvefisk i Leg,
 og hvor Solen brød som Torden frem bag
 Kinabugtsens Kaj!

Gult var Skørtet, grøn var Huen, som min
 Birna-Jomfru bar;
 Supi-yaw-lat hed hun — samme Navn,
 som Theebaws Dronning har.
 Paa en hvid Cerut hun røg, da første Gang
 hun for mig stod,
 og hun ødsled' kristne Kysse paa en
 hedensk Afguds Fod.
 Kun af Snavs den Gud bestod —
 kaldtes Buddha, vis og god —
 straks da jeg tog til at kysse, hun sin Gud
 i Stikken lod!
 O, den, Vej til Mandalay

Naar hver Rismark drev af Taage, og det
 led mod Solnedgang,
 greb hun i sin lille Banjo, og Kulla-lo-lo
 hun sang.
 Kind mod Kind vi sad og saa paa Bugtsens
 Baade, Stavn ved Stavn —
 Saa den store Hathi gøre som en
 Tømmerlæmper Gavn,

Skabt som Køer — aa jøs, hvordan
 skal jeg tro, de elske kan
 som min kære, skære Jomfru i sit kønne
 grønne Land!
 O, den Vej til Mandalay

Sejl mig ud der øst for Suez, der hvor
 sidste Mand er først,
 hvor de ti Bud ikke gælder, og hvor Folk
 kan føle Tørst;
 for nu kalder Templets Klokker, og jeg
 ønsker kun, jeg laa
 ved den graa Moulmein Pagode og
 betragted' Havets Blaa;
 Ak, den Vej til Mandalay —
 Vor Flotille tog den Vej
 med de Syge under Solsejl, da vi gik til
 Mandalay!

O, den Vej til Mandalay,
 fuld af Flyvefisk i Leg,
 og hvor Solen brød som Torden frem bag
 Kinabugtens Kaj!

OM STUDENTER

Melodi: Kobbersmeden.

Man digted mange Hymner
 til Studentens »glade Liv«,
 de fleste af dem tegned' man
 i Fulde-Perspektiv;
 Minerva-Sønnen var en Gut,
 der vaagned Klokken 12
 med et Par kolde Svampe
 paa sin stakkels, trætte Knold,
 — vi kan svare kun med et tungt,
 vemodigt Suk,
 der er saagu ingen af os, der dør af Druk.
 Sagnet hører til i de skønne Tider, da
 Teologerne ene gik rundt og drev den a'.

stud. juren maser ud og ind
 hos sin Manuduktør,
 hvorledes kan man svindle nu,
 hvorledes ku' man før,
 de Ting skal helst forstaas
 i de første tvende Aar,
 for der skal ogsaa være Tid
 til Vold og Barnemord.
 Rask han suger ind Paragraf ved Paragraf,
 men det bli'r han vel ikke altid dum're af

og det hele helst skal forstaas udenad,
 — det er klart, han kan aldrig
 faa Tid at være glad.

polyten snakker Radio saavel ved
 Dag som Nat,
 han smiler grumt ad Kunst og Digt
 og andet saadant Pjat,
 det hører til de Ting, som Verden
 aldrig burde haft,
 det kan jo ikke fabrikeres
 med elektrisk Kraft.

Hvad man kalder »Aand«
 kan han roligt kaste bort,
 han skal passe sin Dieselmotor og sin Sport;
 alle Biler kan han beskrive udenad,
 det er klart, han kan aldrig faa Tid
 at være glad.

stud. meden lære skal at lukke Maver op og i
 og skelne Faaresyge fra acut Dysenteri,
 han rasle skal med Knogler
 i de første Studieaar,
 saa han kan være sikker paa,
 at alle Folk forstaar,
 at *han* er en, der studerer Medicin,
 han maa øve sig paa et kynisk Læge-Grin;
 han skal kunne alle Skavanker udenad,
 det er klart, han kan aldrig faa Tid
 at være glad.

Men Teologerne har stadig Overflod af Tid;
selvom paa nye Salmevervs

de ofre maa lidt Flid,
er Babelstaarnet lige højt og Arken lige bred,
og lige mægtig Hvalen,

som Jonas i Enden bed.
Og desuden mangler vi Præster her til Lands,
at bli' Præstemand er kun Sjøv

og Rosendans!
— Ser du en Student fryde Sindet
ved en Grog,
kan du bande paa, at det er en Teolog.

Hegelund Lange.

KOMME, HVO SOM KOMME VIL

Komme, hvo som komme vil,
her er nyt at høre,
her er Sang og Strengespil,
som kan Hjertet røre.
Kommer, lytter alle til,
vi om Mandfolk synge vil:
∴ Uh, hvor er de grimme. ∴

Se de Eksemplarer, som
rundt paa Strøget sjokker,
er de ikke bare som
Slipsstativ og Sokker,

tit nok ser de bare ud
 som en slatten Karreklud.
 :: Uh, hvor er de grimme. ::

Mangen smækker Ungersvend
 trænger stærkt til Bade,
 dufter saad'n Dukkedreng,
 er det af Pomade,
 Skuldre med fem Kilo Wat,
 men i Pæren er det Nat .
 :: Uh, hvor er de grimme. ::

Og naar de bli'r tredve Aar,
 er de lasket fede,
 Nakkedeller, tyndslidt Haar,
 Gud, hvor er de lede,
 sikken Facon de faar,
 Maven som Ballon jo staar,
 :: uh, hvor er de grimme. ::

PIGERNE UDI SPANIEN

Nu skal jeg synge for jer en Vise
 alt ifra Spanien, det skønne Land;
 der faar man Rødvin hver Dag til Maden,
 saa let som her man faar Kildevand.

Omkvæd: For ser I Pigerne udi Spanien,
 de danser Polka saa let paa Taa
 alt under Palmerne og Kastanien,
 men de er ikke til at lide paa.

Der var en liden i Barcelona
 med hvide Tænder og kulsort Haar,
 hun varted op i en Bar ved Havnen
 og var saa'n hen ved de atten Aar.

Hun smilte til mig, hver Gang jeg kom der
 og drak en Whisky og Sodavand,
 og i mit Hjerte en Elskovssmerte
 straks tændtes op til en Ildebrand.

Jeg gik til Konsulen i Barcelona
 og vilde gifte mig med Pigen straks;
 han svarte bare: »Det skal du ikke,
 for her er Piger af saa mangen Slags.«

Det sagde Konsulen i Barcelona,
 og jeg gik sorryfuld til Dansebal;
 der traf jeg Pigen og hendes Kærest,
 og I kan skønne jeg blev bindegal.

Og jeg drak Brandy og Sodavatten,
 kanske lidt mer end jeg burde haft;
 saa puffed jeg lidt til Pigens Kærest
 og planted Næven i hans Snydeskaft.

Men saa, før jeg vidste Ordet af det,
 sad der en Kniv i min højre Arm,
 og Blodet sprøjted paa alle trende,
 men mest paa Pigens den falske Barm.

Jeg laa en Maaned paa Hospitalet,
 og længe efter var Leddet stift.
 Saa stod jeg der uden Skib og Hyre,
 og — ak — min Pige var bleven gift.

Og derfor siger jeg: »Du danske Somand,
 lad Sydens Piger kun gaa i Ro,
 men find dig hel're en sød Veninde
 i gamle Danmark, hun blir dig tro.«

GAARDSANGERVISE

Dengang alle Tidens største Nyhavns-Atlet,
 Fermatkongen Søren Bramfri, efter i nogen
 Tid at have vandret paa Vulkaner i den
 indre By atter gensaa Katinkas Gaardvindu
 i Nyhavn, istemte han følgende Arie:

Katinka, Katinka, luk Vinduet op,
 nu vil jeg spendere en Vise.
 Et Foraar har kærtignet Pigernes Krop,
 og nu er du li' til at spise.

Men først skal vi ha' os en Sang eller to,
 og saa skal Katinka og Søren til Ro.
 Katinka, Katinka, luk Vinduet op
 og hør min Harmonikavise.

Jeg mindes den Aften, jeg mødte dig først,
 jeg sad i »Kap Horn« med en Bajer.
 Jeg var sgu saa glad for mig selv og min Tørst
 og Brøndums de smaa Akkelejer.
 Men saa kom du ind med et kedeligt Drys,
 og han fik en Skalle og du fik et Kys.
 Og saa, ja, og saa be' du et med min Tørst
 og noled min eneste Bajer.

Men skidt med en Bajer, blot Pigen er glad,
 for Janterne de skal jo trille.
 og hvergang vi savner lidt flydende Mad,
 har jeg mit Talent for at spille!
 Saa gi'r jeg en Sang i en gjaldende Gaard,
 mens Slanter og Sølvtoj i Stenbroen slaar,
 saa sla'r vi til Søren, til Søren bli'r flad.
 Ja, saa skal vi sør'me ha' Gilde.

En Vinter sled Saalen af Strømper og Sko,
 men Foraaret lapper det hele.
 Lad Tærne toppes og Træerne gro,
 med dig vil min Rigdom jeg dele.

Nu genlyder Nyhavn af Sang og af Spil,
 jeg presser Citronen, saa tit du det vil.
 Jeg ved, du er varm, og jeg tror, du er tro,
 og saa'er det en smal Sag at dele.

Katinka, Katinka, smæk Vinduet i,
 og spar dine smaa Bommelommer.
 Gør Stuen lidt pæn, mens jeg tæller til ti
 og ærbart ad Gangdøren kommer.
 Du gi'r mig din Seng, og jeg gi'r dig min Sang,
 saa fejrer vi Foraaret endnu en Gang.
 Katinka, Katinka, luk Øjnene i,
 for nu er det Søren, der kommer.

Sigfred Pedersen.

(Med Tilladelse af Povl Branners Forlag).

DEN ER FIN MED KOMPASSET

Den er fin med Kompasset!
 Slaa Rommen i Glasset,
 og stik mig lidt Kandis all right paa en spoon!
 Skønt faa er vi nok til
 at ta' os en Grog til,
 og Rosvald og Rosa er bound for Rangoon.
 Tralalalalala! Tralalalalala!
 Tralalalalalalalalalalalala!

Skønt faa er vi nok til
 at ta' os en Grog til,
 og Rosvald og Rosa er bound for Rangoon.

Vi letter med Solen!
 Fra Linien til Polen
 er Sømandens Pige parat og fidel.
 Men jeg kendte en Pige
 i Tjingatjuks Rige,
 hvis Elskov, Guds dros! var som Krudt
 og Kanel.

Hun var slank som en Lilje,
 men sort som Vanilje,
 og Pigens Familje var sort som hun sel'.
 Men alt har en Ende,
 og Slinger har tvende:
 hun snød mig til Slut med den Torsk til
 O'Nell.

Dog, rører det den, som
 har fundet en nænsom
 og blaaøjet Pige nordvest for Skelskør?
 Slaa Rommen i Glasset!
 For hun er Kompasset,
 der leder os hjem over skumslagne Søer.

Gik Hyren i »Hajer«
ved Singapores Kajer,
da møder vi hendes bebrejdende Blik.
Da angrer vi saare,
og knuser en Taare
ved Trækspillet's dulmende Mørkningsmusik.

Men hen under Morgen
fortryder vi Sorgen —
og haaber paany paa en Landgangstyfon.
Og ser I os lette,
saa trøst jer ved dette:
Vi elsker Skelskør — men er bound for
Rangoon.
Tralala — osv.

Hans Hartvig Seedorff Pedersen.
(Med Tilladelse af Povl Branners Forlag).

14 MAND OG HERA

Det blæser i Biscayen.
Bag Skuden lusker Hajen,
Men blå Delphiner springer om vor Bov.
Lars Kofoed klared Fokken,
mens Skipperen og Kokken
stod nedenfor og gabed som Kabljau.

For femte Gang går Hera
 med Kliptorsk til Madeira
 og dypper Snuden i den spanske Sø.
 Stik roligt, gamle Steward,
 din røde Tud til Luvart
 og sig, om du kan lugte vores Ø.

Gik Heras Storsejl fløjten,
 og sku' det ske at Skøjten
 i Mellemgulvet får en lille Læk,
 da vil vi alle fjorten
 med Glæde ofre Skjorten
 og pumpe en tre Vagter ud i Træk.

Og skønt de fjorten Skjorter
 ser ud som engelsk Porter —
 de bærer dog så læmpeligt mod Land.
 Og skønt vi stopper Sprækken,
 der gav den gamle Lækken,
 med Kokkens Bukser,—holder hun dog Stand.

Thi intet standser Hera
 på Vejen til Madeira.
 Madeira det er Heras bedste Tjans.
 Og snart skal der i Strømme
 af Vin vor Klipfisk svømme
 belyst af 14 Næsers fagre Glans.

Hans Hartvig Seedorff Pedersen.
 (Med Tilladelse af Povl Branners Forlag).

TANKER OM GENOPSTANDELSEN

Vi har Retten til at drømme, at vi lever,
 naar det lykkes os at leve i en Drøm .
 Se, nu brast den danske Druer
 bagved Glassets lette Bue,
 som vi løfted imod Solens brede Strøm.

Kun den lykkelige lever, mens han drømmer.
 Kun den glædeløse drømmer om at dø.
 Har vi sat de sidste Kærner
 under Høstens høje Stjærner,
 da vil andre Hænder sanke vore Frø.

Hvilket Under, at vort Kød og Blod
 forvandles,
 at vi genopstaar engang som saligt Græs!
 Vi skal slumre under Kulde;
 springe frem igen af Mulde,
 vorde Aks paany i Danmarks gyldne Hæs.

En skal genopstaa som Rose, en som Lilje,
 en skal finde sig som Kløver i en Lo.
 En skal dufte for de Døde,
 en skal genopstaa som Føde
 og med Velbehag forsvinde i en Ko.

Men i hvad der end skal hænde, mine Venner,
vil jeg bede til det Forsyn, som er mit:

»Lad mig spire i en Ager

— nok saa lille, nok saa mager —

blot jeg genopstaar engang som Aquavit!«

Hans Hartvig Seedorff Pedersen.

(Med Tilladelse af Povl Branners Forlag).

HAR ALLE FAAET SNAPS?

H e l a n.

Till supen där äter man sill, faldera,
och sedan får man göre,
som man vill, faldera.

Men om du er ovis, om siljan är ansjovis,
så ta'r du bara nogra supar till, faldera.

∴ Helan går, hej kom faldera, hurra, hurra, ∴
och den, som icke helan ta'r,
han heller icke halvan får.

Helan går, — — —

hej, komfaldera, hurra!

H a l v a n.

Naar munken gaar i engene
og pikene til drengen,
så är det vår
og halvan går.

∴ Nu skal den lille halvan ∴ ∴ få gå. ∴ ∴

T e r s e n.

Tersen han drøjer från törstande strupar,
 redan vi tagit två modiga supar.
 Ack lilla tersen, ack lilla hjärtavän,
 kommer du ej snart? Jo, jeg kommer—bums!

JOACHIM UTI BABYLON

Joachim uti Babylon
 hade en hustru, Susanna.

::: Töm vår kanna :::
 skål för dess person!
 Joachim var en genomärliger man,
 frun lika ärliger också som han;
 ::: fru Susanna, :::
 många hjärtan vann.

Joachims trädgård var med maner:
 lusthus, tapeter av siden.

::: Middagstiden :::
 gick Susanna ner.
 Ekar och lindar stodo runt
 om en damm —
 sköna Susanna hon plaska' och sam.
 ::: När hon plaska', :::
 skymta' liljor fram.

Ner uti blomstergården nu
gingo allena två bovar,
:,: slogo lovar :,:
kring vår lilla fru.
»Hej,« sade boven till den andra så slem,
»hej, det är middag — kom,
lät oss gå hem!«
:,: Två kanaljer :,:
i var enda lem!

Väl förstår man gubbarne nog,
vad de hade i sinne:
:,: vita linne', :,:
ögat lätt bedrog.
Ögat drog hjärtat, men Susanna drog allt.
Lås var för porten — det var så befallt . . .
:,: Hurra, gubbar! :,:
Blodet bliver kallt.

C. M. Bellman.

GUBBEN NOACH

:,: **G**ubben Noach :,: var en hedersman:
när han gick ur arken,
plantera han på marken
:,: mycket vin — ja, :,: detta gjorde han.

- ;: Noach rodde ;: ur sin gamla ark,
 köpte sig buteljer
 sådana man säljer
 ;: för att dricka ;: på vår nya park.
- ;: Han väl visste ;: at en mänska var
 torstig av naturen
 som de andra djuren —
 ;: därför han och ;: vin planterat har.
- ;: Gumman Noach ;: var en hedersfru:
 hon gav man sin dricka.
 Fick jag sådan flicka,
 ;: gifte jag mig ;: just på stunden nu.
- ;: Aldrig sa hon: ;: »Kära far, nåå,
 sätt ifran dig kruset!«
 Nej, det ena ruset
 ;: på det andra ;: lät hon gubben få.
- ;: Gubben Noach ;: brukte egna har,
 pipskäg, haka trinder,
 rosenröda kinder,
 ;:drack i botten. ;: Hurra och gutår!
- ;: Då var lustigt ;: på vår gröna jord:
 man fick vältill bästa —
 ingen torstig nästa
 ;: satt och blängde ;: vid ett dukat bord.

::: Inga skålar ::: gjorde då besvär —

då var ej den läran:

»Jag skall ha den äran!«

::: Nej, i botten ::: drack man ur . . . så här.

C. M. Bellman.

FRÅN ENGELAND TILL SKOTTLAND

Från England till Skottland, där seglade
en brigg,

Å ruttna va' dess ruster och trasig var

dess rigg.

För kors i jösse namn, va de går långsamt

fram,

Vi hurra för den resan när vi kom till

Köpenhamn.

Kompassen ombord, den har vi aldri haft,

Vi seglar efter böljorna och skepparns gamla

hatt.

För kors . . . o. s. v.

Lanternan ombord, den har vi aldri sett,

Förutom den som satt uppå kaptенens näse-

spets.

För kors . . . o. s. v.

Vi hade inga segel, vi hissade en särk,
 Å folket hade aldri sett sådant mästervärk.

För kors . . . o. s. v.

Kaptenen ombord han var en sådan man,
 Ibland sto han på däck å sade: »Kors i jösse
 namn«.

För kors . . . o. s. v.

Å en gång i veckan så skulle vi ha gröt,
 Så fick vi av den mjölken som uti nordsön
 flöt.

För kors . . . o. s. v.

Kajutan ombord dä va ett veaskjul,
 Å ratten den va gjort utav ett
 spinnerockahjul.

För kors . . . o. s. v.

Å en gång i veckan så skulle vi ha kjøtt,
 Så fick vi av den suggan som av misströstan
 dött.

För kors . . . o. s. v.

Vi hade ingen flagga, men dä geck bra ändå,
 Vi hissa skepparns kärring sen han klätt'na
 gul å blå,
 Va där går långsamt fram — men dä går
 ändå fram,
 Vi hurra för den resan när vi kom till
 Köpenhamn.

SÄG MIG, MIN FLICKA

Säg mig, min flicka, vil du lyssna till min
Sång,

När vi gånga at spatsera oss en Tur.

En Sång ifrån Amerika

Där Mormoner och Menskeaber bor.

Husk paa det — när du gaar,

Husk paa det — när du staar.

Husk paa det — när du danser i det grønne.

En Sång ifrån Amerika

Där Mormoner och Menskeaber bor.

Det var sig en flicke alt uti Washington

Hon var fager at skoda saasom faa,

Hon var klædt i en Atlaskes Kjole

Med alleslags Tingelinger paa.

Tingelinge — hvor du gaar.

o. s. v.

Men denne flicka hon havde sig en Mand.

Han var grim och så häslig saa han ut.

Och i Pannan där havde han noget

Krusedulle, Krusedulle som en Stud.

Krusedulle — o. s. v.

Men saa en Afton da Manden han kom hem.
 Saa han noget han ej skulde set,
 Och saa drog han frem sin Revolver,
 Och skøtte båda två i samme Sätt.
 Bommelomme — o. s. v.

Blodet det spruttade paa gyllene Tapet
 Och Elskeren skrek som en Gris.
 Och da de saa båda vare döda
 Da skøtt han sig själf — naturligvis.
 Bommelomme — o. s. v.

Säg mig min flicka vil du ha' mig til Mand
 Då knyta vi kärlekhetens Band.
 Men da må du bestandigen huske
 På den troløse uti Washington.
 Husk paa det — o. s. v.

Men hvis du inta vil ha' mig til Mand,
 Ja, da kan du saagu' låta vär,
 Ty jag hadde en flicka i Chicago
 Som var bättre end alle Flickor her.
 Husk paa det — o. s. v.

RIDDARE IKRING RUNDA BORDET

∴ **R**iddare ikring runda bordet,
drickom ur, ty vårt vin är gott. ∴

∴ Drickom ur, ja, ja, ja,
drickom ur, nej, nej, nej,
drickom ur, ty vårt vin är gott. ∴

∴ I går jag drack fem à sex buteljer
med en kvinna uppå mitt knä. ∴

∴ Med en kvinn', ja, ja, ja,
med en kvinn', nej, nej, nej
med en kvinna uppå mitt knä. ∴

∴ Pang, pang, pang, några slag på dörran!
Vem är där? Det var hennes man. ∴

∴ Vem är där, aj, aj, aj,
vem är där, oj, oj, oj?
Vem är där? Det var hennes man. ∴

∴ Men det blev ännu fler buteljer,
ty han var en kärvänlig själ. ∴

∴ Ty han var, ja, ja, ja,
ty han var, nej, nej, nej,
ty han var en kärvänlig själ. ∴

- ∴ När jag dör, vill jag bli begravnen
i en källare, där det finns vin. ∴∴
- ∴ I en käll', ja, ja, ja,
i en käll', nej, nej, nej,
i en källare, där det finns vin. ∴∴
- ∴ Fötterna emot källarmuren
och med käften inunder kran. ∴∴
- ∴ Och med käft, ja, ja, ja,
och med käft, nej, nej, nej,
och med käften inunder kran. ∴∴
- ∴ I denna ställning så vill jag vila,
tilldess att domedagsbasunen går. ∴∴
- ∴ Till dess att dom, ja, ja, ja,
till dess att dom, nej, nej, nej,
tilldess att domedagsbasunen går. ∴∴
- ∴ Och när jag vaknar vid första ljudet,
jag vrider genast ett varv på kran. ∴∴
- ∴ Jag vrider gen, ja, ja, ja,
jag vrider gen, nej, nej, nej,
jag vrider genast ett varv på kran. ∴∴
- ∴ Då får jag genast en ljuvlig försmak
av sjunde himmelens salighet. ∴∴
- ∴ Av sjunde him, ja, ja, ja,
av sjunde him, nej, nej, nej,
av sjunde himmelens salighet. ∴∴

LORELEI

Ich weiss nicht, was soll es bedeuten,
dass ich so traurig bin!
ein Märchen aus alten Zeiten,
das kommt mir nicht aus dem Sinn.
Die Luft is kühl, und es dunkelt,
und ruhig fliesst der Rhein;
der Gipfel des Berges funkelt
im Abendsonnenschein.

Die schönste Jungfrau sitzet
dort oben wunderbar,
ihr goldnes Geschmeide blitzet,
sie kämmt ihr goldenes Haar.
Sie kämmt es mit goldenem Kamme
und singt ein Lied dabei,
das hat eine wundersame,
gewaltige Melodei.

Den Schiffer im kleinen Schiffe
ergreift es mit wildem Weh;
er schaut nicht die Felsenriffe,
er schaut nur hinauf in die Höh'.

Ich glaube, die Wellen verschlingen
 am Ende Schiffer und Kahn:
 und das hat mit ihrem Singen
 die Lorelei getan!

H. Heine. — Fr. Silcher.

DAS ZERBROCHENE RINGLEIN

In einem kühlen Grunde,
 da geht ein Mühlenrad!
 Mein Liebchen ist verschwunden,
 das dort gewohnt hat.

Sie hat mir Treu versprochen,
 gab mir ein'n Ring dabei;
 sie hat die Treu gebrochen,
 mein Ringlein sprang entzwei.

Ich möcht als Spielmann reisen
 weit in die Welt hinaus
 und singen meine Weisen
 und gehn von Haus zu Haus.

Ich möcht als Reiter fliegen
 wohl in die blut'ge Schlacht,
 um stille Feuer legen
 im Feld bei dunkler Nacht.

Hör ich das Mühlrad gehen,
 ich weiss nicht, was ich will.
 Ich möcht am liebsten sterben,
 da wär's auf einmal still.

Joseph von Eichendorff. — Fr. Glück.

WANDERLIED

Muss i denn, muss i denn zum Städtle
 hinaus,
 Städtle hinaus, und du mein Schatz bleibst
 hier?

Wenn i komm, wenn i komm, wenn i
 wiederum komm,
 wiederum komm, kehr i ein mein Schatz
 bei dir.

Kann i glei nit allweil bei dir sein,
 hab i doch mei Freud' an dir;
 wenn i komm, wenn i komm,
 wenn i wiederum komm, wiederum komm,
 kehr i ein mein Schatz bei dir.

Wie du weinst, wie du weinst, dass i
 wandere muss,
 wie wenn d' Lieb' jetzt wär vorbei;
 sind au drauss, sind au draus der Mädele viel,
 lieber Schatz i bleib dir treu.

Denk, du net, wenn i ein ' andere seh',
 no sei mein Lieb vorbei;
 sind au drauss u. s. w.

Übers Jahr, übers Jahr, wenn me Träubele
schneidt,
 stell' i hier mi wied'rum ein;
 bin i dann, bin i dann dein Schätzele noch,
 so soll die Hochzeit sein.
 Übers Jahr, da ist mein Zeit vorbei,
 da g'hör i mein und dein;
 bin i dann u. s. w.

WANDERLIED

Tysk Folkemelodi.

Horch, was kommt von draussen 'rein?
 holahi, holaho.

Wird wohl mein Feinsliebchen sein,
 holahiaho.

Geht vorbei und kommt nicht 'rein,
 holahi, holaho.

Wird's wohl nicht gewesen sein,
 holahiaho.

D' Leute haben's oft gesagt,
 dass ich kein Feinsliebchen hab'.
 Lass sie red'n, ich schweig fein still,
 kann doch lieben, wen ich will.

Leutchen, sagt mir's ganz gewiss,
 was das für ein Lieben ist.
 Die man will, die kriegt man nicht,
 und 'ne andere mag ich nicht.

Wenn mein Liebchen Hochzeit hat,
 ist für mich ein Trauertag.
 Geh' dann in mein Kämmerlein,
 trage meinen Schmez allein.

Wenn ich einst gestorben bin,
 trägt man mich zum Grabe hin,
 setz mir einen Leichenstein,
 Rosen und Vergissnichtmein.

Tysk Folkevis.

AUF DER LÜNEBURGER HEIDE

Auf der Lüneburger Heide,
 in dem wunderschönen Land,
 ging ich auf und ging ich unter,
 allerlei am Weg ich fand.

Valleri, valleri,
 und juchheirassa,
 bester Schatz, bester Schatz,
 denn du weisst, du weisst es ja.

Brüder, lasst die Gläser klingen,
 denn der Muskateller Wein
 wird vom langen Stehen sauer,
 ausgetrunken muss er sein;
 valleri, usw.

Und die Bräcken, und die bellen,
 und die Büchse, und die knallt,
 rote Hirsche woll'n wir jagen
 in dem grünen, grünen Wald:
 Valleri, usw.

Ei, du Hübsche, ei, du Feine,
 ei, du Bild wie Milch und Blut,
 unsre Herzen woll'n wir tauschen,
 denn du glaubst nicht, wie das tut;
 valleri, usw.

Hermann Löns. — H. Rahlfs.

OLD FOLKS AT HOME

Way down upon de Swanee Ribber,
 far, far away,
 dere's wha my heart is turning ebber,
 dere's wha de old folks stay.
 All up and down de whole creation
 sadly I roam,
 still longin' for the old plantation,
 an' for de old folks at home.
 All de world am sad and dreary
 eb'rywhere I roam,
 oh! darkies, how my heart grows weary,
 far from de old folks at home.

All roun' de little farm I wandered,
 when I was young,
 den many happy days I squander'd,
 many de songs I sung.
 When I was playing with my brudder,
 happy was I;
 oh! take me to my kind old mudder,
 dere let me live and die.

One little hut among the bushes,
 one that I love,
 still sadly to me mem'ry rushes,
 no matter were I rove.

When will I see de bees ahummin'
all round de comb?
When will I hear the banjo tummin'
down in my good old home?
All the world am sad and dreary
eb'rywhere I roam,
oh! darkies, how my heart grows weary,
far from de old folks at home.

Stephen Foster. — Stephen Foster.

MY OLD KENTUCKY HOME

The sun shines bright in the old
Kentucky home,
'tis summer, the darkies are gay;
the corn-top's ripe and the meadow's in
the bloom,
while the birds make music all the day;
the young folks roll on the little cabin floor,
then my old Kentucky home,
good night!
Weep no more, my lady,
oh! weep no more to-day!
We will sing one song for the old
for the old Kentucky home,
far away.

We will sing one song for the old
Kentucky home,
for the old Kentucky home,
far away.

Stephen Foster. — Stephen Foster.

OLD BLACK JOE

Gone are the days when my heart was
young and gay;
gone are my friends from the

cotton-fields away;
gone from the earth to a better land I know,
I hear their gentle voices calling, 'Old
Black Joe!'

I'm coming, I'm coming,
for my heart is bending low;
I hear their gentle voices calling, 'Old
Black Joe!'

Why do I weep when my heart should
feel no pain?

Why do I sigh that my friends come not
again?

Grieving for forms now departed long ago,
I hear their gentle voices calling, 'Old
Black Joe!'

I'm coming, etc.

Where are the hearts once so happy
 and so free?
 The children so dear that I held upon
 my knee?
 Gone to the shore where my soul has
 longed to go,
 I hear their gentle voices calling, 'Old
 Black Joe!'
 I'm coming, I'm coming,
 for my heart is bending low;
 I hear their gentle voices calling, 'Old
 Black Joe!'

Stephen Foster. — Stephen Foster.

POLLY-WOLLY-DOODLE

Oh, I went down south for to see
 my Sal;
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.
 My Sally am a spunky gal,
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.
 Farewell, Farewell, Farewell, my fairy fay,
 oh I'm off to Louisiana,
 for to see my Susy Anna,
 singing Polly-Wolly-Doodle, all the day.

Oh, my Sal she am a maiden fair:
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.
 With laughing eyes and curly hair,
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.

Oh, I came to a river, an' I couldn't get
across,
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.
 An' I jumped upon a nigger, for I thought
he was a hoss,
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.

Oh, a grasshopper sittin' on a railroad track,
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.
 A'pickin' his teef wid a carpet tack,
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.

He sneezed so hard wid de Hoopin'-cough,
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.
 He sneezed his head an' his tail right off,
 sing Polly-Wolly-Doodle, all the day.
 Farewell, Farewell, Farewell, my fairy fay.
 Oh, I'm off to Louisiana,
 for to see my Susy Anna,
 singing Polly-Wolly-Doodle, all the day.

MY BONNIE

My Bonnie lies over the ocean,
 my Bonnie lies over the sea;
 my Bonnie lies over the ocean,
 oh, bring my Bonnie to me.
 Bring back, bring back,
 bring back my Bonnie to me, to me;
 bring back, bring back,
 oh, bring back my Bonnie to me.

Last night as I lay on my pillow,
 last night as I lay on my bed;
 last night as I lay on my pillow,
 I dreamt that my Bonnie was dead.
 Bring back, etc.

Oh, blow, ye winds, over the ocean,
 oh, blow, ye winds, over the sea;
 oh, blow, ye winds, over the ocean,
 and bring back my Bonnie to me.
 Bring back, etc.

The winds have blown over the ocean
 the winds have blown over the sea;
 the winds have blown over the ocean,
 and bro't back my Bonnie to me.

Brought back, brought back,
 brought back my Bonnie to me, to me,
 brought back, brought back,
 they brought back my Bonnie to me.

TIPPERARY

Up to mighty London came an Irishman
 one day,
 as the streets are paved with gold, sure
 ev'ry one was gay;
 singing songs of Piccadilly, Strand and
 Leicester Square,
 till Paddy got excited, then he shouted
 to them there:

It's a long way to Tipperary,
 it's a long way to go;
 it's a long way to Tipperary,
 to the sweetest girl I know.
 Good bye, Piccadilly,
 Farewell, Leicester Square,
 it's a long way to Tipperary,
 but my heart's right there.

Paddy wrote a letter to his Irish Molly O',
 saying, »Should you not receive it, write
 and let me know.

If I make mistakes in spelling, Molly dear,
said he,
 remember it's the pen that's bad, don't
lay the blame on me.
 It's a long way etc.

Molly wrote a neat reply to Irish Paddy O',
 saying, »Mike Maloney wants to marry me,
and so,
 leave the Strand and Piccadilly, or you'll
be to blame,
 for love has fairly drove me silly, hoping
you're the same.

It's a long way to Tipperary,
 it's a long way to go;
 it's a long way to Tipperary,
 to the sweetest girl I know.
 Good bye, Piccadilly,
 Farewell, Leicester Square,
 it's a long way to Tipperary,
 but my heart's right there.

Oh, près de ma blonde,
qu'il fait bon, fait bon, fait bon.
Oh, près de ma blonde,
qu'il fait bon dormir.

∴ Tous les oiseaux du monde
viennent y faire leurs nids. ∴
La caille, la tourterelle
et la jolie perdrix.

∴ La caille, la tourterelle
et la jolie perdrix. ∴
Et ma petite colombe,
qui chante jour et nuit.

∴ Et ma petite colombe,
qui chante jour et nuit. ∴
Qui chante pour les filles,
qui n'ont pas de maris.

